

De genade van God¹

Gods grote genade kan voor ons niet belangrijk genoeg zijn. Genade is de beste maatstaf voor een Schriftuurlijke leer op basis van een juiste lezing van de Schrift [Let op aan wie geschreven werd – *vert.*]. Genade is ook het best werkende middel om welgevallig voor God te kunnen wandelen.

Wij leven vandaag de dag in de tijd, het beheer van de genade. Dit drukt zijn stempel op alles wat ons overkomt. Wanneer wij dat goed konden begrijpen en erkennen, zouden wij niet zoveel uit de Schrift op onszelf toepassen. Veel gedeelten handelen over andere tijden en zijn daarom niet te verenigen met de zuivere, onvervalste genade, die nu nog steeds regeert [Romeinen 6:14,15 – *vert.*]

Als wij Zijn genade op juiste waarde weten te schatten, zal dat een einde maken aan wettisch gedrag en aan alle inspanningen in eigen kracht. Niemand zou welke verdienste dan ook nog aan zichzelf willen toeschrijven en menen dat hij meer recht heeft op de gunst en gaven van God dan anderen. Niemand zou de zwakke leden de rechten willen betwisten, waarop hij voor zichzelf aanspraak maakt.

¹ Knoch, A.E. Die Gnade Gottes. *Unausforschlicher Reichtum*, 79. Jahrgang (2010), blz.78-80. Vertaling: Date Gorter.

Het is zeer opmerkelijk, dat alle groepen en groepjes, die denken dat zij een bijzondere selectie te midden van de andere gelovigen zijn, menen dat zij de hoogste en meest verdienstelijke groep zijn. Of het nu gaat om ‘de bruid van het Lam’, of de ‘144000 verzegelden’, of ‘het lichaam van Christus’, waarvan alleen diegenen leden zijn die een bijzondere waarheid kennen, maakt in de grond van de zaak niet zoveel uit. De kern van een dergelijk zelfinschatting is steeds hetzelfde: men is méér dan anderen die ook bij de Heer horen; men heeft iets op hen voor. Daarbij gaat men voorbij aan het feit, dat alles wat wij hebben, ons door onverdiende genade gegeven werd, namelijk onze redding, onze rechtvaardiging, de inwoning door de heilige geest en onze heerlijke toekomst. En als dat zo is, kán er binnen de uitgeroepen gemeente [het lichaam van Christus – *vert.*] voor God geen bevoorrechte klasse bestaan. Iedereen die zich bevoorrecht voelt boven andere leden van Zijn lichaam, gaat voorbij aan of vergeet, wat genade wérkelijk is.

Een diep verstaan van het wezen van genade zal ook de omgang van gelovigen met elkaar in veel gevallen grondig veranderen. Een voorbeeld zal ons laten zien, hoe genade werkt.

Wanneer onenigheden tussen broeders in Christus ontstaan, kon men die zaak meestal door uitspraken in orde maken. Dit deed men zo, dat ieder zijn onrecht moet toegeven en dat ieder zich zou buigen voor datgene, wat men juist en billijk acht. Maar deze manier van handelen bergt een zwakte in zich. Wij, onvolkomen mensen, zijn niet in staat onrecht terecht te brengen, omdat niemand van ons in zichzelf rechtvaardig is, en daarom kan ook niemand in zulke gevallen onfeilbaar rechtspreken.

Niemand onder de gelovigen zou voortijdig moeten verlangen dat hem “zijn recht” toegewezen wordt. Voor het erepodium [Grieks: bema; NBG’51: rechterstoel – *vert.*] zal een ieder volkomen gerechtigheid ontvangen, en wel uit handen van een Richter, die alles weet en begrijpt en die geen partij kiest. Hij kent de meest geheime motieven van iedereen.

Wanneer wij dat meer voor ogen houden, zullen wij nu niet zo ijverig de vergelding van het ons aangedane onrecht opeisen.

Als broeders en zusters misverstanden uit de weg willen ruimen, dan zou de meest aangewezen weg die van *elkaar genade schenken* zijn.

Hoeveel beter is het toch, in plaats van het eigen recht te willen halen onze Heer na te volgen, Die ons zo oneindig veel genade schonk!

Een wandel in de kracht van God zouden we tot onze hoogste doelen moeten rekenen. De meesten van ons worden steeds weer krachteloos, omdat zij in het dagelijks leven geen beroep doen op de genade. Gelovigen leggen voor zichzelf maar al te gemakkelijk een rookgordijn voor de genade, wanneer zij zich bewust worden van hun eigen gebreken. Zij leggen daarom graag de nadruk op wat zij zelf doen.

Wanneer wij duidelijker zouden beseffen, wat onze plaats en positie in Gods genade inhoudt, zal ons dat nooit lauw of onverschillig maken, zoals velen snel denken. Het zou ons met Gods kracht toerusten, om steeds, ononderbroken in de tegenwoordigheid van de Heer te blijven, en dat in het bewustzijn, dat God door Zijn geest in ons woont. Het zou de tijden van ontmoedigd zijn, van innerlijke kramp, van vergeefse strijd doen ophouden. Het zou onze blik van ons onvolkomen ik afwenden en die in plaats daarvan richten op Zijn heerlijkheid. Wij zouden niet langer het oor lenen aan de aanklachten van de vijand. Wij zouden ons niet voortdurend zorgen maken om wat wij moeten doen of laten. Wij zouden dan beleven, hoe Zijn genade ons kracht geeft om van binnenuit de wet van Christus te vervullen; een wet die niet langer uit geboden en regels bestaat, maar die vanzelf uit het vernieuwde hart voortvloeit. Zijn genade zou ons steeds volkomener naar Zijn beeld veranderen en ons vervullen met de gezindheid van Christus Jezus. ^{Fil.2:5}

A.E. Knoch